

tænkt til Supplering. Naar jeg sagde, at det er os umuligt i Grunden at vide, hvor vi nu ere, og hvor meget den høje Regering antager endnu at skulle have til supplerende Arbejder, saa er det, som alle Medlemmer bekendt, bygget paa de høist afvigende og tit aldeles modsatte Udtalelser, vi i den Retning have faaet fra den højtærede Krigsminister og fra Ministerbordet. Jeg skal kun minde om, at i 1887 i Marts udtalte Ministeren noget, som maaste ka n være os en Rettesnor for, hvad der venter os ved de supplerende Arbejder. Han udtalte: „Vi ville ikke her hjemme anvende 10 Millioner aarlig til Befæstningsarbejder i en Menneſtealder, vi ville bruge 80 Millioner, og saa ere vi færdige.“ Ja, saa vare vi færdige. Et Par Dage efter rettede den ærede Krigsminister denne Udtalelse noget, idet han meddelte, at de 80 Millioner ſkulde ikke alle gaa til Københavns Befæstning. De 20 Millioner ſkulde gaa til andre Befæstningsanlæg og til Flaaden; Københavns Befæstning derimod, udtalte han, „vilde ikke gaa op til mere end 60 Millioner efter ſidſte Overſlag.“ Han oplyſte ſamtidig, at Overſlaget tidligere havde været 50 til 52 Millioner, men nu efter den nyeste Udvikling var det 60 Millioner. Nu vide vi jo ikke, om det er denne Fæstning — og Udviklingen gaar jo meget hurtigt paa dette Omraade, ſaa nu er det vel en hel Del mere — hvortil man ved Supplementerne tilſigtet at oparbejde den nuværende. Thi medens vi den Gang fik den Oplyſning, at hvad Regeringen tilſigtede, var en Fæstning til 60 Millioner, 20 Millioner til andre Befæstninger, og ſaa ſkulde vi være færdige, ſaa varede det ikke længe, før den ærede Krigsminister i Folketinget udtalte noget, ſom ganſke væſentlig, ſkulde jeg mene, forrykkede det, vi den Gang havde hørt. Han udtalte, at naar man „havde beſtyldt ham for ad proviſoriſk Vej at gennemføre Københavns Befæstning, var dette ikke Tilfældet“; nej, hvad man lovede, var „nogle permanente Værker til Støtte af en Feltbefæstning.“ Denne Feltbefæstning havde man tænkt ſig ſkulde gaa over Tinghøj-Plateauet, øſt for Gladſage v. ſ. v., men forklarede Ministeren os — „den permanente Befæstning ligger langt længere ude, men man kan jo ikke have en Feltbefæstning nær ſaa ſtor ſom en permanent Befæstning.“ Det var „en Tilfældighed, at Vinierne ſaldt ſammen mod Nord,“ og det var der, man havde begyndt. Man hørte alſaa nu, at det, der blev anlagt, ikke havde noget med den permanente Befæstning at beſtille. Den permanente Befæstning gaar langt længere ude;

det, den høje Regering nu lovede, var en Feltbefæstning, og det var et rent Tilfælde, at imod Nord ſaldt Vinierne af den permanente Befæstning og Feltbefæstningen ſammen. Efter at den ærede Krigsminister havde givet den Oplyſning, tilſøjede han, ſom det ogſaa vil være i ærede Medlemmers Erindring: „Men jeg værger mig udtrykkelig imod, at man deri lægger et Forſøg paa ad proviſoriſk Vej at gennemføre Københavns permanente Landbefæstning; det kunne de Herrer være overbeviste om, at det gif Landſtinget aldrig med til.“ Efter denne Udtalelse maa alſaa Tinget gaa ud fra, at det, vi have faaet, er en Feltbefæstning, der paa enkelte Vinter ſtøder ſammen med den ellers meget ſtørre permanente Befæstning, og hvis det holder Stik, hvis det er dette, vi ſkulle ſtaa os til No med, ſaa ſtaa vi ganſke viſt da uden nogen ſom helſt Oplyſning om, hvor meget ſaa de Supplementer, ſom nu i de ſidſte Par foretages, kunne blive, fordi vi ikke vide, hvad den høje Regering tænker ſig at anvende til Feltbefæstningen; det, der den Gang var Tale om med de 60 Millioner, var den permanente Befæstning. Men ſaa i 1888 erklærede den ærede Krigsminister her i Folketinget, at der her i Tinget og rundt omkring i Landet herſkede „en fuldſtændig Misforſtaaelse med Hensyn til Karakteren af de Befæstninger, der bleve anlagte i Københavns Omegn“; det var ikke midlertidige Befæstninger, men det var „permanente Befæstninger“. Det hørte vi den Gang, og den ærede Minister fortsatte: „Om jeg bliver gammel nok til at gennemføre det, eller om det bliver en anden, der maa gennemføre det, ved jo ingen.“ Her var alſaa Udtalelſen, ſynes mig, klar. Den ærede Krigsminister er Krigsminister i dette Land, ſaa længe han lever. Om han bliver gammel nok til at blive færdig med den fuldſtændige Befæstning, raader ikke han over, men ſaa vilde den næſte fortsætte, og der ſkulde fortsættes, til man var færdig, og det maa jo være færdigt med den permanente Befæstning, den, ſom i 1887 efter de nyeste Overſlag ſkulde koſte 60 Mill. og ſaa 20 Mill. til. Det ſyntes jo alſaa den Gang at være, og det er det vel ſagtens — det høje Ting her ſaar jo ſaa grumme lidt Oplyſning om, hvad Regeringen laver — det, vi nu ere inde i. Og det er nu alſaa det Arbejde, ſom fortsættes af den nuværende Krigsminister, ſaa længe han lever, og naar der ſkulde hændes ham noget menneſteligt, af den næſte Krigsminister, indtil den permanente Befæstning til de 60 Mill. bliver færdig gennem det, ſom Regeringen alſaa har behaget at kalde Supplementer. 3 For,